

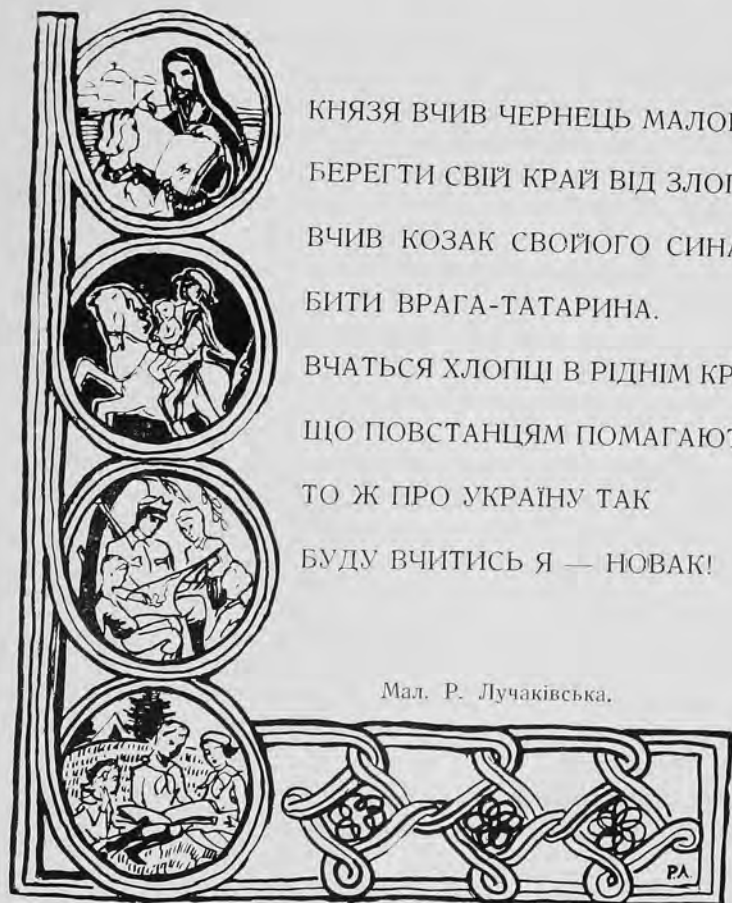
Ротуїсь

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 7 (37)

Вересень

1957

КНЯЗЯ ВЧИВ ЧЕРНЕЦЬ МАЛОГО
БЕРЕГТИ СВІЙ КРАЙ ВІД ЗЛОГО.
ВЧИВ КОЗАК СВОЙОГО СИНА
БИТИ ВРАГА-ТАТАРИНА.
ВЧАТЬСЯ ХЛОПЦІ В РІДНІМ КРАЮ,
ЩО ПОВСТАНЦЯМ ПОМАГАЮТЬ.
ТО Ж ПРО УКРАЇНУ ТАК
БУДУ ВЧИТИСЬ Я — НОВАК!

Мал. Р. Лучаківська.

м. с. н. В. Р. Кушнір, ОХ

СВОЯ ШКОЛА

(Новацька сценка)

(Юрко виходить з одного боку сцени з книжками в руках, Степан з другого з м'ячем).

Степан: О, а ти куди, Юрку?

Юрко: У школу.

Степан: Тепер, після полудня? Я тільки-що прийшов зі школи.

Юрко: Я теж прийшов, а тепер іду в українську школу.

Степан: А я йду гратися!

Юрко: І не хочеш хоч раз спробувати піти зі мною?

Степан: Ще в одну школу? Ніколи!

Юрко: Так бувай здоров! Я не хочу спізнитися на першу годину у своїй школі! (Вибігає. На сцену влітає **Горобчик** із великим олівцем під крилом).

Степан: Горобчику, Горобчику, ходи гратися зі мною!

Горобчик: Мені ніколи! Я йду в школу!

Степан: А тобі ж навіщо школа?

Горобчик: Там вчуся нашого, гороб'ячого письма.

Степан: (Ніби не дочув) Якого?

Горобчик: Гороб'ячого! Такого, що ним можуть порозумітися всі горобці цілого світу, де б вони не жили.

Степан: Диви, диви! Я й не знав!

Горобчик: А якже без письма? Кожний чесний горобець його вміє! Ось бачиш, тут у поросі якийсь горобець залишив усім записку, що Галя несла крупи з крамниці та розсипала дорогою. А то буде нам бенкет! Певно полетимо цілою клясою після науки! Прощай! (Вилітає).

(Вбігає **Песик** зі шкільною торбою, завішеною на шиї).

Степан: А, Песику, добре що ти прийшов! Будемо гратися!

Песик: Мені ніколи! Я кваплюся до школи!

Степан: До якої школи?

Песик: До песячої! Там вивчаємо всю історію нашого роду!

Степан: Пхе, яка ж там у вас історія?!

Песик: Гааарррр! Яка?! А така, що найславніші князі брали нас зі собою на лови і що наші предки не раз рятували дітей з огню, чи подорожніх, що заблудили в горах. А вірні ми були завжди своєму панові аж до загину!

Степан: Диви, диви!

Песик: А бачиш! Кожний пес мусить це знати, щоб бути гордим

на те, що він пес! Та мені вже пізно! Прощай! (Вибігає. Степан за-
журено шкрябається в голову. Влітає **Соловейко** з нотами під пахою).

Степан: Соловеечку, добре, що ти прилетів! Ходи зі мною гра-
тися!

Соловейко: Мені ніколи! Я лечу в школу!

Степан: І ти в школу? Чого ж ти там будеш вчитися?

Соловейко: Співати, як усі соловейки!

Степан: Навіщо вам співати? Можна просто слухати патефона!

Соловейко: Ніякий патефон не заступить нашого, солов'їного
співу! Тільки ми, соловейки, вміємо так співати, хоч і живемо в різ-
них країнах. За те нас так і шанують по всьому світі!

Степан: То заспівай мені, коли ласка!

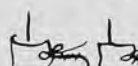

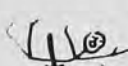
Соловейко: О, мені ніколи! Час у школу!

Степан: Коли ж мені нудно!

Соловейко: То йди у свою школу! (Відлітає).

Степан: Гмм... у свою школу?! Треба мені скоро бігти, щоб на-
здігнати Юрка! (Швидко вибігає).

ІЗ ЩОДЕННИКА ІВАСЯ-НОВАКА

3 вересня 1957
Є сьогодні пішов знову школу
~~Мені жаль табору і я не хочу школи~~
Ні, в школі є дуже цікаво
Будемо вчитися про українських
князів а я трохи їх
знаю, бо в таборі ми читали
вотриків   → а це не а
вбитий
польвець
Увась

„ПТАШКИ З УКРАЇНИ”

(Казка новачкам із табору „Пташки з України” у Діброві біля Дітройту, Америка, від сестрички Лесі).

Був собі за семи горами, за семи морями зелений гай — Діброва.

І жили в ньому різні-прерізні пташки: золоті бажани, голосні дятелі, веселі сороки, коси-свистуни. Жили, літали з гілки на гілку та раділи-співали. Діброва — це була їх батьківщина.

Аж ось у гарячу літню днину надлетіли до них у Діброву інші пташки. Одні маленькі — сіренькі а другі більші, із чубиками на лобиках. Прилетіли та сіли на гілках трепети.

І спитали пташки з Діброви:

— А ви звідкіля?

— Ми пташки з України!

— А що це за край?

— Це найкращий край у світі! — відповіли в один голос.

— А ми його не знаємо! — загомоніли пташки з Діброви.

— Але ж він таки найкращий на світі! — переконували пташки, що прилетіли.

— То йдіть собі геть, вертайтеся в свою Україну! — напушилися пташки з Діброви.

— Не можемо, бо в нашій Україні загіздилася хижа червона птиця-яструб та вибиває усіх нас пташок...

— Оттакої! То ви волоцюги-бездомні! Ідіть собі від нас геть, хоч і просто у кігті яструбові!

Зажурилися пташки з України: куди їм сиротам під ніч відлітати?

— Що ж, — кажуть. — Так дозвольте хоч на прощання пісню заспівати. А тоді полетимо далі, може хто інший нас у широкому світі прийме...

— Та нехай, співайте! Яка вже там ця ваша пісня може бути? — і пташки з Діброви повернулися хвостиками до наших пташок.

І заспівали чаечки сумовито, аж за серце їх пісня хапала, аж сльози з очей витискала. І залящали соловейки, аж серце радувалося, аж хотілося сміятися-сміятися... І заслухалися пташки з Діброви.

Закінчили пісню наші пташки, та вже збиралися відлітати, коли це заступив їм дорогу найзолотіший бажан із Діброви та промовив:

— Зачарували ви нас своєю піснею, такої ми ще й зроду не чули! Справді — чудова мусить бути ваша земля-Україна, коли в ній пташки так гарно співають! Коли ласка ваша — залишайтеся з нами. Ми вам годити будемо, як зуміємо. Лишайтеся тут назавжди!

Мал. Р. Лучаківська.

— Спасибіг вам за хліб та сіль! — відповіла найстарша чайка. Залишимося у вас, та не на довго! Бо вже на яструба хижого буйний орел чатує та вб'є його, лукавого. Тоді нам треба чимкорше в Україну вертатися, нові гніздечка вити, наш рідний край піснею веселити...

— Назавжди, назавжди, ми дуже просимо! — заскреготала синьобока сойка.

— Гляньте, у нас стільки товстих червачків, а що комах, а що смачного насіння!

— Дякуємо вам за добре слово, та коли покличе нас Рідна Земля — мусітимемо вернутися!

Зажурилися пташки із Діброви:

— Коли так, то хоч навчіть нас ваших пісень, поки ви ще з нами! Залишилися в Діброві та вчили, вчили їх наших пісень соловейки і чаечки. Та не могли чужі пташки їх навчитися. Заважкі, загарні вони їм були...

Нічого робити — перестали пташки з Діброви вчитися, а тільки щовечора сідали всі тихо-тихесенько на гіллячках та слухали, як співали соловейки і чайки найкращі у світі пісні — українські пісні...

ПРИ ВОГНИКУ

Утомлено сонце сховалось за гори,
Ніч-мати приносить солодкий спокій,
Пливе місяченько в небесні простори
І стелить над гаєм срібlistий чар мрій.

Пливе срібнолицій і бачить: у гаю
Ясним самоцвітом там вогник горить,
Усміхнені личка любов'ю палають
І пісня новацька весело дзвенить.

Враз пісня вмовкає. Блищать юні очі,
Стоять непорушно старі дерева.
Лиш тишу чарівну зоряної ночі
Ворушать бадьорі сестрички слова...

І леготом дише з голубої далі
Той запах весняних розлогих степів.
Козацтво хоробре, дружина у сталі,
Стають біля ватри поміж новаків.

Несе буйні хвилі могутній Славута,
Сіє у сонці Софії майдан,
І дзвони лунають; в столиці ворота
З побідного бою в'їжджає Богдан.

Десь тужить трембіта в гірських полонинах
І Черемош бистрий в долині гуде.
— Це, діти, далека нас всіх Батьківщина!
І кращої в світі немає ніде!

Хоч вогник погасне, не стане вже хвої, —
І місяць потоне в безмежних світах,
Вогонь негасимий любови палкої
Горітиме вічно в новацьких серцях.

ЛИСТИ З УКРАЇНИ

Полтава, 15. липня 1957

Дорога Валю!

Хочу написати Тобі листа, а вже батько сам подбає, щоб він дійшов до Тебе. Бо знай, що тут, під большевиками треба бути дуже обережною!

Про Тебе знаю тільки з оповідання батьків, що проживаєш десь там далеко за океаном. А я так дуже хочу Тебе побачити! Нічого, Валю, ми ще зустрінемось. А тоді, взявшись за руки, побіжимо за місто на зелені левади і просторі поля. А там хвилюють золотисті збіжжя, мріють у сонці червоні маки, блакитні волошки, білі ромени та інші квітки і безустанку цвіркотять коники-стрибунці.

Бачиш, я хотіла написати Тобі про наше місто, а сама в поле побігла! Недалеко від залізничного двірця, що зветься „Південний” (Є ще й інші двірці. Один з-поміж них „Київський”) в'ється Ворскло, невелика річка, що на її берегах ростуть верби, великі, розкішні, нагнувшись над водою, немов приглядаючися, чи гарні вони. А знай, що Полтава сполучена залізницею з усіма містами України, і також з деякими закордонними. Один шлях веде просто до міста Лібави в Латвії.

Зараз за річкою передмістя Поділ а далі і саме місто. В нас багато дерев: стрункі тополі, широкі липи, могутні дуби, клени, і з-поміж них тільки де-не-де помітні будинки — кругом зелень. В самому центрі будинки великі, багатопверхові і широкі вулиці, обабіч обсажені деревами.

Тут же є і пам'ятник Івана Котляревського (а Ти напевно знаєш, що Іван Котляревський перший почав писати свої твори українською мовою, а не, як писали раніше, церковнослов'янською. Знаєш певно теж, що він написав „Енеїду” і багато інших творів!?).

Одного разу я ходила з батьком на те місце, де 1709. року наш гетьман Мазепа разом із Шведами воював проти Москалів. І подумай: там стоїть пам'ятник поляглим шведським воякам і Москалям, а нема пам'ятника українським козакам, що згинули за волю Рідного Краю. — Нічого, доню, — казав мені батько, — прийде ще час і ми здвигнемо величний пам'ятник вірним синам України,

Я живу на краю міста, а тут, Валю, мов у великому саду — груші, яблуні сливи й інші овочеві дерева. Поміж ними малі білі хати. Біля хат городи і квітники з різними квітами, що своїм милим запахом приманюють бджілок та іншу комашню. І майже біля кожної хати ростуть соняшники і усміхаються до сонця.

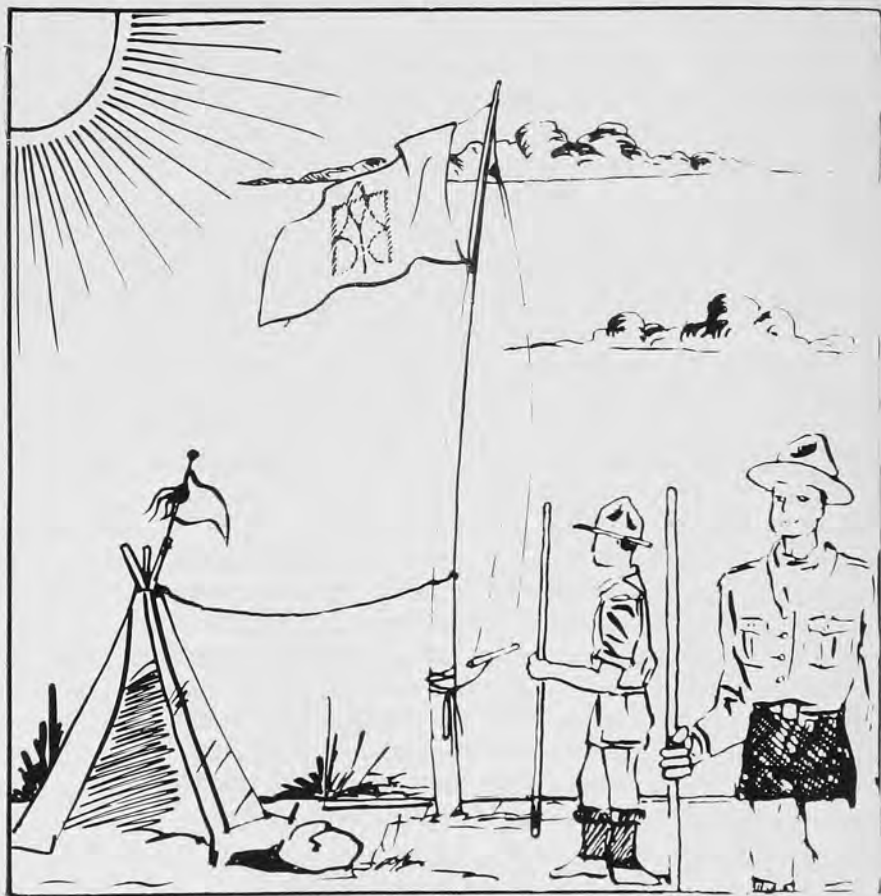
Недалеко нас стоїть хата, де народився та прожив молоді літа
Головний Отаман Симон Петлюра. Правда, там нічим не відмічено,
що це хата Головного Отамана, бо вороги його не любили, але ми
самі про це знаємо!

Не вмію я так добре про все написати. Краще буде, коли Ти при-
їдеш до нас у Полтаву, але вже, коли Україна буде вільна, і сама по-
бачиш!

А поки прийми щирий привіт від мене і від топіль, що високі
і стрункі ростуть перед нашою хатою!

Ждемо Тебе!

Наталка Соловій

Мал. В. Шепарович. (Аргентина).

А на цьому малюнку знайдете 7 різних помилок. Не так вже легко
їх знайти, але погляньте та подумайте добре, то певно знайдете!

понеділок	вівторок	середа	четвер	п'ятниця	субота
$4 + 1 = 5$ $2 \times 3 = 6$		$4 + 1 = 5$ $2 \times 3 = 6$	$4 + 1 = 5$ $2 \times 3 = 6$		
	$4 + 1 = 5$ $2 \times 3 = 6$			$4 + 1 = 5$ $2 \times 3 = 6$	

Новачка Софійка зробила собі такий поділ годин на цей шкільний рік. Пригляньтеся уважно, то пізнаєте, які предмети Софійка вивчає. А може і Ви спробуєте нарисувати так свій?

ЩО ПИШЕ ОЧАЙДУШОК ЧИТАНЧИК ?

І знов я в своїй книгозбірні. Пошта принесла мені книжечку Оксани Лятуринської: „Бедрик”. Це зацікавило мене. Бедрик — це крапчаста комашка, „сонечко”, „Божа корівка”, як поясняє авторка. Це комашка з України.

На дворі уже темніло, падав дощ. Я розгорнув перші сторінки книжки — і якимсь теплом повіяло на мене. Я забув, що я в великому місті, що падає дощ за вікнами. І ввижається мені далеко, соняшна Україна.

Сонечко заглядає у віконечка, мушка бзучить, пташка цвирінкає, — будить заспаних діток. Струмок біжить, журчить, пастушок грає на сопілці, гуси під лісом пасуться, а на небі білі хмаринки — немов пушинки. Над беріжком струмочка ростуть незабудьки. Сині очка дала їм весна, вони тихо шепочуть прохожим „не забудь”. А далі хатка під лісом, а на гілочці пташка вихваляє весну за те, що дала їй хатку-шамет із широких листків, що дала тепле, ясне сонечко. Надхо-

дить ніч, зорі запалюються на небі і світляки в темряві блищать. Сверщики починають свою таємну пісню співати по углах хат, заколисуючи дітей до сну. І все затихло.

Якийсь гуркіт за вікнами збудив мене з задуми. Все зникло, мов сон, тільки в руках залишилася книжечка „Бедрик”, яка збудила в моїй уяві образ далекої Батьківщини, бо я теж з України, як і Ви, Новачки та Новаки!

Прочитайте ж цю книжечку та напишіть до Очайдушка Читанчика, чи Ви це саме переживали, читаючи?

Готуйсь!

Ваш Очайдушок-Читанчик.

НОВАЦЬКІ УСМІШКИ

Леся пішла купувати нову книжечку у книгарню.

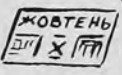
— Ця книжка дуже цікава та варто її прочитати! — каже продавець, але вона, мабуть, ще заважка для тебе!

— Е, це нічого — відповідає Леся — я попрошу брата, щоб приніс мені її!

**

Братчик сказав на сходинах, що новак ошадний. Тарасик прийшов зі сходин домів та сів писати побажання до тети:

„Дорога Тето! Бажаю Тобі Веселих Свят, Щасливого Нового Року, і всього найкращого з нагоди Уродин та Ім'янин на цей раз і далі аж до 1967 року!”

 Софійка і
 Надійка
 А і
 зивзяті,
 І про них   -у
 Хочє розказати.
 В -і вони
 І в -і одньому,
 Разом в -у постишають,
 Йдуть разом до -у
 в них однакові,
 і
 А в -і вам напишемо,
 Що сталося далі.

ПРИСИЛАЙТЕ ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
 ВАШОГО ЖУРНАЛУ „ГОТУЙСЬ”!

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Новаки „Соколи” із Дітройту, Америка, пишуть:

Дорога Сестричко Лесю!

Ми „Соколи” з гнізда „Крилаті” пишемо до Вас, Сестричко, короткого листа, що в ньому хочемо написати про наше пластування. Нас є дев'ять новаків у рої: роївий новак юне орля Андрій Качан і заступник роївого новак-жовтодзюб Роман Борис. А решта членів рою це: Роман Луцький, Богдан Граник, Орест Брездень, Петро Бондарчук, Славко Богонський, Юрко Брездень і Борис Брездень. А нашим братчиком є старший пластуєн Тарас Когут.

Ми дуже радо читаємо наш журнал „Готуйсь”. Нам дуже подобалося оповідання „Перший бій” і ми дуже хотіли б, щоб незабаром були поміщені подібні оповідання і ми дуже просимо, чи Сестричка не могла б помістити якісь веселі оповідання з життя новаків, з новацького табору чи інших новацьких зайнять.

До цього листа долучуємо два доляри на передплату „Готуйсь” для якогось новака, що перебуває в Німеччині, точніше для новака в Ульмі або в Цуффенгавзені.

З новацьким привітом:

Готуйсь!

За рій „Соколи” —

Роман Луцький

Дорогі „Соколи”!

„Готуйсь” широдякує Вам за листа та радіє, що Ви, добрі новаци, допомагаєте своїм друзям.

Новачки із табору „Нове Підльоте” на Діброві біля Дітройту,

Америка, написали такого листа до „Готуйсь”:

Дороге Готуйсь!

„Зайчики”, „Вивірочки” і „Лисички” з табору новачок „Нове Підльоте” на Діброві біля Дітройту пересилають Тобі щирий привіт. В таборі ми читали Твої казки і Ярина вивчила вірш „Лист до Рідного Краю” і сказала його при огнику. Зробили ми теж збірне добре діло: під час табору не купували цукорків, а заощаджені гроші присилаємо Тобі для однієї з новачок у Німеччині.

Готуйсь!

Зайчики: Алла, роївова

Вивірочки: Маруся Барнич,

роївова

Лисички: Христя Бохенська,

роївова

Сестрички:

Командантка Іванка Кучер

Таня Рогатинська

Марійка Кошів

Люба Климишин

А добре діло зробили всі Сестрички та новачки: Кушнір Богданка, Савка Марта, Качмар Мотря, Строчі Ірина, Барнич Маруся, Сенюк Орися, Рудь Аня, Бохенська Христя, Балтарович Лесья, Балтарович Оксана, Шустов Іна, Шустов Алла.

Новачка Роксоляна Куницька із Віндзору, Канада, що була теж у цьому таборі, написала:

Дорога Сестричко Лесю!

Ми того року назвали наш табір Нове Підльоте. Новачок у таборі більше, як минулого року. Маємо чотири рої, це є: Зайчики, Вивірочки, Лисички і Ведмедички.

ки. Мені дуже подобалися байки і віршики, що їх я прочитала у пластовому журналі „Готуйсь”. Мені дуже прикро, що Сестричка цього року не може приїхати і побачити, які ми гарні ватри влаштуємо.

Чортик Хляп ще не був у нас, а Очайдушок вже дав нам хрестики. Якщо можете, прошу приїхати тут на другий рік!

Готуйсь!

Роксоляна Куницька

(На листі була наліплена засушена квітка та листочок суніці!).

А новачка Оріся Сенюк написала:

Дорога Сестричко Лесю!

Писали ми до Вас на початку табору, але Хляп сховав нашого листа і шойно нині поклав у скриньку поштою, тому висилаємо його Вам нині.

Нам на Діброві дуже весело, кожного вечора маємо огник. Нас залишилося тільки три рої, бо Ведмедики перейшли до Юнацтва і таборують у шатрах. Кожний рій має свою лісню. Ось пісня Вивірок:

Ми Вивірки маленькі,
Живемо тут усі,
Ми любимо скакати
По гілці, по землі.

Скік-скік, скік-скік,
Я працю всю люблю,
Люблю збирать горішки
На зиму та весну.

В нас хвостики пухенькі
І гострі ушка в нас,
І хоч лапки маленькі
Ми завжди є на час.

Скік-скік...

Цю пісеньку Оріся сама напи-

Зайчик, Вивірка і Новачки, всі з Кентону, Америка. Вони відіграли дуже гарно сценку Р. Завадовича „Хочу в новачки”, що була поміщена в „Готуйсь” за червень цього року. Зайчик називається Вірка Янович, Вивірка — Кася Стасюк, новачки: Христя Маланій, Іванка Опришко, Оля Опришко, Христя Прокоп, Михаліна Гнез, Зося Качмарська, Оріся Прокоп, Маруся Глинська.

сала, а листа прислала на гарно розмальованій карточці, бо малювати вона теж вміє!

**

„Готуйсь” широ дякує Вам, Новачки із Діброви за Ваші листи, писані так старанно та такою гарною українською мовою і без помилок, а також і за Ваш дарунок Вашій посестрі-новачці в Німеччині. Ці гроші вже „полетіли” повітряною поштою до Німеччини і певно вже тепер хтось ними радіє! Нехай Бог, що сві-

тив що-вечора зірками над Вашим табором, нагородить Вам за Ваші добрі новацькі серденька!

**
*

Із табору в Іст Четгем, Америка, новачка Марійка Бачинська пише:

Табір „Гомін Лісу”

Наш цьогорічний новацький пластовий табір називається „Гомін Лісу”. Ми вибрали таку назву, бо ми окружені лісом і в ньому можна чути весь гомін. Ранком в 7.30 є вставання, руханка та миття. В 8.30 є молитва, сніданок, порядкування та від десятої до одинадцятої спів і т. д. Взагалі дальша програма дня є дуже гарна. В дев'ятій годині вечора є нічна тиша (що ми на ній робимо, не хочу казати!).

Дуже гарна програма дня була вчора. Чи може ви вгадаєте? Ну, не вгадали, то я вам скажу. Це була цілоденна прогулька та тереновий змаг, що інсценізував оповідання Бориса Грінченка: „Олеся”. Я думаю, що всі новачки знають оповідання „Олеся” і можуть собі уявити, як наш тереновий змаг виглядав. Після теренового змагу був підвечірок і всі дуже заїдали. А знаєте, що було? Кулеша! Ви напевно всі знаєте, як багато новачок кривиться на вид кулеші, та всі ми були такі голодні, що аж просили репетки. Та на жаль репетки не стало!

І таких приємних змагів та прогульок багато в нашому таборі „Гомін Лісу”. То ж всім українським дітям раджу вступати до Пласту та їхати в український пластовий табір!

Готуйсь!

Новачка Марія Бачинська.

Новачка Даруся Кульчицька з Шикаго, Америка, пише:

Мої вакації

Цього року я була на трьох новацьких таборах і на Ювілейній Зустрічі.

Мій перший табір був в Індіані. Табір був дуже гарний. Ми спали під шатрами. А молодший рій спав на хуторі косодревини біля нас був чудовий ліс. А дальше сходилося до річки. Ми назвали цю річку Лімницею, так, як називалася річка в Підлютому в Україні. Наш табір називався „Нове Підлюте”, на пам'ятку про табір в Підлютому.

На таборі ми переводили зайняття так, як колись переводили їх новачки в Підлютому, ще за часів Митрополита Андрея Шептицького.

Під ніч Івана Купала ми запалили Купальський Огник. Виводили хоровід з віночками, а опісля кидали їх на воду. Гарно це було.

Мій другий табір був у Канаді, у Грефтоні. Він також називався „Нове Підлюте”. На ньому ми підготовлялися до Ювілейної Зустрічі з нагоди 45-ліття Пласту. Я познайомилася з новачками з Канади. Дальше за нашим табором було озеро. По другому боці був ліс. Недалеко нас таборували новачки.

Після цього табору відбувалася Зустріч. На Зустрічі був Основник Пласту Дрот. Я бачила там теж багато членів Пластової Старшини.

На площі палав вічний вогонь за тих, що не могли бути на Зустрічі, бо згинули в боях за Україну.

Ми, новачки, не брали участі,

але були в одностроях з нашими батьками.

Опісля відбувся курс сестричок, що його вела сестричка Леся. Нас 5 новачок створило рій, що ним займалися всі сестрички з курсу. Мали ми гарні огники і гарні заняття.

Сьогодні я вже в хаті, пригтовляюся до школи і живу споминами тих таборів.

Готуйсь!
Дарія Кульчицька

Готуйсь широ дякує за привіти таборам новачок: „Нове Підлюте” в Шикаго, Америка та „Зелений Клин” в Вінніпегу, Канада. З „Зеленого Клина” прийшов привіт на березовій корі, з гарним образочком.

ТАЛИНА ЛЯЛЯ

Мал. І. Стецьків.

ЗАДЗВОНИВ ДЗВІНОЧОК,
ДІТИ ВСІ ЗІБРАЛИСЬ.
ЧАС ІТИ У ШКОЛУ
І ТАЛИНИЙ ЛЯЛІ.

ЗАГАДКИ:

Увага, новачки й новаки! Ви певно вже не раз вчилися в Українській Школі про наших, українських князів. А в цих загадках, що тут бачите, треба вставити у віршик тільки їх імена.

Віщий князь, знав різні чари,
Розганяв ворожі хмари
І прибив на честь народу
Щит на брамі Царгороду.
Та не впав, де битви поле,
Від коня загинув

Перша в Києві в Одного
Вона вірувала Бога,
Її слухали Поляни,
Її корились Деревляни.
Її розум, її вроду,
Шанував цар Царгороду.
Тому славимо й до нині
. давнюю княгиню.

**
**

Новак-отрок Юрко збирався в табір та почав складати свої речі. Дечого одначе не міг знайти. Поможіть йому, бо ці речі заховалися в таких реченнях:

- 1) Івась холодком пас вівці.
- 2) Помножи, Катрусю, ці числа!
- 3) Новачки вибралися на луки по квітки.
- 4) Там зустріли вони зайчика.
- 5) Олена Плечник належить до роя „Ластівки”.
- 6) Наша трава на городі вже поживкла.

НАШ ДОДАТОК

Бачите, новачки та новаки, наш додаток став цього року різнобарвний!

Коли будете точно вплачувати передплату на „Готуйсь”, то він буде такий завжди.

Цього місяця, в вересні, Ви вернулись у школу. Тому пригадайте собі, що так, як Ви тепер, вчилися діти в Україні вже здавендавна, бо першу школу в нас заснував був ще князь Володимир Великий, той самий, що охрестив Україну.

А найкраще процвітала наука в Україні тоді, коли панували наші гетьмани. І ось на додатку бачите найбільшу та найславнішу нашу високу школу, Могилянсько-Мазепинську Академію в Києві. Заснував її був митрополит Петро Могила, а найбільше опікувався нею гетьман Іван Мазепа. З того і пішла її назва.

В цій Академії вчилосся замолоду багато наших гетьманів, а також найбільший наш мудрець-філософ Грицько Сковорода.

До цієї Академії з'їздилися на науку хлопці із цілої України, а то і з Литви, Волощини, Болгарії та головно з Московщини, де тоді ще майже не було шкіл і якщо хто хотів учитися, мусів їха-

ти в Україну.

Витність собі ці всі фігурки, що на картоніку та уложіть гарно на текстурі. А коли Вам буде часом важко вчитися, згадайте, що ці Ваші друзі з-перед яких 200-300 років теж вчилися пильно, хоч наука тоді була куди важча, як сьогодні.

Школярі жили в бурсах, тому їх і звали „бурсаки”, а часто мусіли заробляти собі на прожиток так, що ходили по хатах, співали пісні та виголошували вірші. Кияни любили їх та гостили щедро, як це бачите на витинанці.

А її намалювала сестричка Христя Зелінська.

„HOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytia”, Inc.
New York, N. Y.

Редарує Колерія під проводом пл. сен.
Леси Храпливої

158 E. 7-th St., Apt. 3 A.
NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція й Адміністрація
пл. сен. **Богдан Кравців**

e/o „Molode Zytia”.

306 E. 9th Street
New York 3, N. Y.

Друкарня „Dnipro” 77 St. Marks Pl.
New York N. Y.